

РЕШЕНИЕ

№ 1365

гр. София, 05.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 17.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **11244** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. АПК, вр. чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Предмет на разглеждане е предявен иск от Д. Т. Х. от [населено място], чрез адвокат С. Ц. С.-Ю., срещу Националната агенция за приходите /НАП/ с цена на иска 1000,00 лева, представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди в периода от 15.07.2019 г. до предявяването на исковата молба на 16.09.2019 г., изразяващи се в притеснения, страх и опасения за възможно неправомерно използване на личните й данни, станали достъпни вследствие т.нар. „хакерска атака“, при която от електронните масиви на НАП неправомерно е била изтеглена информация в голям обем, съдържаща множество лични данни на български граждани, съобщение за която е било публикувано от медиите на 15.07.2019 г., за неправилни цели. Твърди се, че НАП, в качеството й на администратор на лични данни, е допуснала нарушения на чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защитата на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета /GDPR/ и чл.59, ал.1 ЗЗЛД, нарушила е и разпоредбите на чл.45, ал.1, т.6 ЗЗЛД, като не е обработила личните данни по начин, който да гарантира подходящо ниво на сигурност като се приложат подходящи технологии и организационни мерки; както и на чл.64 ЗЗЛД, като не е изпълнено задължението за извършване на оценка на въздействието на предвидените операции по обработване на личните данни върху тяхната защита; чл.66, ал.1 и, ал.2 ЗЗЛД; чл.67 и чл.68 ЗЗЛД. С главния иск е съединен иск за заплащане на законната лихва върху претендираното обезщетение, считано от 15.07.2019 г. до окончателното

изплащане на вземанията. Претендират се и направените по делото съдебни разноски, както и адвокатско възнаграждение за процесуалния представител на ищеца по чл.38, ал.2, вр. с ал.1, т.3 от ЗАдв.

Ответникът, Национална агенция за приходите, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Л. Т., в представен писмен отговор и в съдебно заседание оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение, че предявеният иск е неоснователен и недоказан, поради което счита, че следва да бъде отхвърлен.

По делото са събрани писмени доказателства.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят от фактическа страна, че поради нерегламентиран достъп на неизвестно лице, публично оповестен на 15.07.2019 г., е изтекла информация от информационните масиви на НАП, съдържаща лични данни на общо 6 074 140 физически лица, от които 4 104 786 живи физически лица, български и чужди граждани, и 1 989 598 починали физически лица.

По делото е представена извадка от страницата на НАП, без отразена дата, със следното съдържание: „За подадения идентификатор има разпространени данни. Разпространеният данни включват: ЕГН и имена; данни за изплатени доходи на физически лица за 2008 г.; данни от справка за изплатени доходи на физически лица /чл.73 от ЗДДФЛ/ за 2008 г. В същата липсват данни за кое лице се отнася.

От изисканата в хода на съдебното производство по искане на ищеца справка на НАП от 14.07.2020 г. е видно, че за идентификатор [ЕГН] /ЕГН на ищцата Д. Т. Х. / са разкрити лични данни, които включват ЕГН и имена; данни за изплатени доходи на физически лица за 2008 г.; данни от справка за изплатени доходи на физически лица /чл.73 от ЗДДФЛ/ за 2008 г..

За да установи, че е предприел всички необходими мерки за защита на личните данни ответникът е представил редица доказателства. От същите се установява, че със Заповед № ЗЦУ-586/30.04.2014 г. на Изпълнителния директор на НАП е наредено да се внедри СУСИ по стандарт БДС ISO/IEC 27001:2006 в НАП.

По делото е представена Процедура „Оценка на риска за информационна сигурност“, приведена в съответствие с новата структура на ЦУ на НАП, одобрена с Решение №РМФ-93/24.08.2015 г. на УС на НАП, в сила от 25.08.2015 г. и новата версия на стандарта за информационна сигурност БДС ISO/IEC 27001:2014, която заменя БДС ISO/IEC 27001:2006.

Приета е Методика за оценка на риска, версия 1.1, към 11.2015 г., представляваща приложение № 3 към Процедура ПФИС 7.

Утвърдена е Политика по информационна сигурност на НАП към м. май 2016 г.

Със Заповед № ЦУ-746/25.05.2018 г. на Изпълнителния директор на НАП е утвърдена Политика по защита на личните данни в НАП, както и е наредено на Директора на Дирекция „Комуникации и протокол“ да предприеме необходимите действия за популяризиране на политиката.

Със Заповед № ЗЦУ-1436/15.10.2018 г. на Изпълнителния директор на НАП са утвърдени „Указания за разработване, попълване и/или зареждане с данни на образци на документи и приложения, утвърдени на основание чл. 10, ал.1, т.5 и т.7 ЗНАП“, „Указания за обозначаване и работа с информация“, „Указания за попълване на

образци на процедура“, „Указания за попълване на образеца на инструкция“ и др.. В НАП е утвърдена Инструкция №2/08.05.2019 г. за мерките и средствата за защита на личните данни, обработвани в НАП и реда за движение на преписки и заявяване на регистри. Като приложение №1, към чл.24, ал.2 от Инструкцията, служителите на НАП попълват декларация за това, че ще пазят в тайна личните данни на трети лица, станали им известни при изпълнение на служебните им задължения, няма да ги разпространяват и да ги използват за други цели, освен за прякото изпълнение на служебните им задължения.

Представено е и Удостоверение на Изпълнителния директор на НАП, видно от което е, че във връзка с извършения неоторизиран достъп до информационната система на НАП и последвалото неправомерно разпространение на лични данни, в периода от 15.07.2019 г. до 09.07.2020 г. вкл., няма служители от дирекция „Информационни системи и моделиране на бизнес процеси“ в ЦУ на НАП и от отдел „Информационни системи“ в ТД на НАП, с наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“, на основание чл. 90, ал. 1, т. 5 от ЗДСл и чл. 188, т. 3 от КТ.

Относно твърденията на ищеца за претърпени неимуществени вреди в хода на настоящото производство са допуснати гласни доказателства. Това доказателствено искане обаче е оттеглено от пълномощника на ищеца и свидетел не е доведен и разпитан.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Съдът приема, че исковата молба е ДОПУСТИМА като този въпрос е разрешен с Определение № 5907/21.05.2020 г., постановено по адм.д.№ 88/2020 г. по описа на ВАС, което съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 АПК е задължително за настоящия състав.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 203, ал. 1 от Глава единадесета на АПК исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на тази глава. Съгласно чл.203, ал. 2 от АПК за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ.

Чл.1, ал.1 ЗОДОВ определя материалноправните предпоставки за ангажиране на отговорността на държавата. Съгласно тази разпоредба държавата и общините дължат обезщетение за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица, произтичащи от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при и по повод изпълнение на административна дейност. Съгласно чл.4 ЗОДОВ обезщетение се дължи за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностното лице, тоест отговорността на държавата и общините е обективна и безвиновна.

За да възникне основание за ангажиране на тази отговорност за вреди, причинени от дейността на администрацията по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, следва да са налице в условията на кумулативност следните предпоставки: 1. незаконосъобразен административен акт, отменен по съответния ред, или незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, установено в хода на производство за обезщетение, при или по повод изпълнение на административна дейност; 2. вреда от отменен административен акт, респективно от незаконосъобразно действие или бездействие и 3. причинна връзка между постановения

незаконосъобразен акт и/или незаконосъобразните действия или бездействия и настъпилия вредоносен резултат. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от посочените елементи от фактическия състав не може да се реализира отговорността на държавата и общините по реда на чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

В настоящото производство ищцата основава иска си на незаконосъобразно бездействие – нарушение на разпоредбите на чл.24 и чл.32 GDPR и чл.59, ал.1 ЗЗЛД, чл.45, ал.1, т.6 ЗЗЛД, чл.64 ЗЗЛД, чл.66, ал.1 и ал.2 ЗЗЛД; чл.67 и чл.68 ЗЗЛД – неизпълнение на задължението за обработване на личните данни по начин, който да гарантира подходящо ниво на сигурност като се приложат подходящи технологии и организационни мерки и неизвършване на оценка на въздействието на предвидените операции по обработване на личните данни върху тяхната защита. По аргумент от чл.204, ал.4 АПК първата предпоставка за ангажиране отговорността на ответника е наличие на бездействие и незаконосъобразност на бездействието, която следва да бъде установена от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Легално определение на термина "бездействие" липсва. Под "действие", респ. "бездействие", следва да се разбира всяко такова, извършено от държавен орган или длъжностно лице, което не е юридически акт, а тяхна физическа изява, но не произволна, а в изпълнение или съответно неизпълнение на определена нормативна разпоредба. Разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ има предвид незаконосъобразно фактическо бездействие по смисъла на чл.256 АПК. Не всяко неизпълнение на задължение на административен орган представлява бездействие по смисъла на чл.256 АПК, а само неизвършването на фактически действия при наличието на нормативно установено задължение за извършване на такива, т.е. бездействието на административен орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт или което той е длъжен да извърши по силата на закона.

Ответникът НАП е специализиран държавен орган към министъра на финансите за установяване, обезпечаване и събиране на публични вземания и определени със закон частни държавни вземания /чл.2, ал.1 от ЗНАП/ и администратор на лични данни по смисъла на чл.4, т.7 от Общия регламент относно защитата на личните данни. Като такъв, същият е адресат на посочените за нарушени правни норми. Безспорно горните разпоредби въвеждат задължение за администратора на лични данни да въведе подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с разпоредбите на Общия регламент за защита на данните – чл.24, параграф 1 и чл.32 от него. Същият подход е възприет и в цитираните разпоредби от ЗЗЛД.

Съгласно чл.154, ал.1 ГПК, вр. чл.204, ал.5 АПК, всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. По отношение на първия елемент от фактическия състав на предявения иск - бездействие, което ищецът оспорва преюдициално в исковото производство, с твърдения за неговата незаконосъобразност, следва да се посочи, че той е в положението на ищец по отрицателен установителен иск. Ищецът следва да установи наличието на свое защитимо право, засегнато от правния спор, като докаже фактите, от които то

произтича. Единствено ответникът ще е длъжен да доказва изпълнението на действията, дължими от него по силата на посочените от ищеца законови норми, обезпечаваци защитимото право на ищеца. Ищецът ще се задоволи само с възраженията си, че такова изпълнение не е осъществено /Тълкувателно решение № 8 от 27.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 8/2012 г., ОСГТК/. В тази връзка и с оглед възраженията на пълномощниците на ищеца, в първото съдебно заседание, в присъствие на представител на ответника съдът изрично е посочил, че при твърдения за бездействие в тежест на ответника е да докаже, че е извършил съответните дължими действия. Следователно указана му е доказателствената тежест.

Според чл.59 ал.1 от ЗЗЛД администраторът на лични данни, в случая НАП, като отчита естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете за правата и свободите на физическите лица, прилага подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с този закон. При необходимост тези мерки се преразглеждат и актуализират. Същото задължение се съдържа и в чл.24 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/, а в чл.32 са предвидени конкретните мерки, които следва да се предприемат. Доколкото задължението да докаже, че обработването на личните данни се извършва в съответствие със ЗЗЛД е на администратора, обстоятелството, че е изтекла информация от сървърите на НАП вследствие неоторизиран достъп, който факт е безспорен по делото, според настоящият състав на съда сочи на противоположно бездействие на ответника да изпълни произтичащи от посочените разпоредби задължения да осигури достатъчна надеждност и сигурност на информационната си система, да защити физическите лица във връзка с обработването на личните им данни по смисъла на §1, т.4 от ДР на ЗЗЛД, вр. чл.4, т.2 от Регламент (ЕС) 2016/679, в т.ч. правото на защита на личните им данни.

Представените от страна на ответника документи за доказване изпълнение на задълженията си, произтичащи от регламента и закона, съдът приема, че установяват реда, по който е следвало да се обработват личните данни от ответника, но не и какъв контрол по отношение на спазването им е осъществен. По делото не се установи конкретния технически начин, по който са достъпени личните данни при хакерската атака, за да се направи извода дали това е станало вследствие на неприлагане на ефективни организационни и/или технически мерки за защита на данни или въпреки тях.

В настоящия случай съдът приема, че е налице противоположно бездействие от страна на ответника да изпълни произтичащи от посочените разпоредби задължения, за да осигури достатъчна надеждност и сигурност на информационната си система, съответно да защити физическите лица във връзка с обработването на личните им данни по смисъла на §1, т.4 от ДР на ЗЗЛД, във връзка с чл.4, т.2 от Регламента, в т. ч. правото на защита на личните им данни. Бездействието е довело до техническа уязвимост на системата, което в резултат е допринесло до нерегламентирано разкриване и разпространение личните данни на ищцата. Ако системата беше ефективно и надеждно защитена, не би се стигнало до пробива, съответно до разкриване личните данни на ищцата. Неоснователно е възражението, че се касае до неоторизиран достъп в резултат на престъпление, поради което ответникът не може да носи отговорност по предявената претенция. Това е така, защото

изпълнението на задължението по прилагане подходящи технически и организационни мерки е обвързано с изпълнение на задачата по предотвратяване на престъплението. Ако е изпълнено по изискуемия ефективен начин задължението по предотвратяване изтичането на лични данни, то не би следвало да е възможно злоумишлено деяние, престъпно посегателство по смисъла на Наказателния кодекс и обратно, след като е налице деяние по смисъла на НК, то задачата по предотвратяване на престъплението и предотвратяване неправомерно достъпване до базата данни не е била изпълнена. НАП е следвало да извърши анализ на обективните факти, да съобрази поведението си с тях, за да гарантира запазване и предотвратяване изтичането на личните данни на ищцата. Обстоятелството, че е извършена хакерска атака, пробита е информационната система на НАП, е неоспоримо доказателство, че не са предприети подходящи технически и организационни мерки за защита обработване личните данни на ищцата, което е достатъчно да бъде направен извод за противоправност на бездействието на НАП. Агенцията, в качеството си на администратор на лични данни по смисъла на чл.4, т.7 от Регламент ЕС 2016/679, при осъществяване дейността си е следвало ефективно да предприеме мерки за предотвратяване злоумишлен достъп до лични данни, включително тези на ищцата. Ответникът не е изпълнил задължението си по предотвратяване на престъплението и опазване изтичането на лични данни, като от противоправното му бездействие следва претендирания от ищеца увреждащ резултат. Бездействието на НАП е незаконосъобразно. То се явява в противоречие с изискванията на чл.59, ал.1 от ЗЗЛД, чл. 24 и чл. 32 от Регламента.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав приема, че е налице първата предпоставка за ангажиране на отговорността на НАП, представляваща незаконосъобразното бездействие по предприемане на необходимите и ефективни действия, произтичащи от чл.59, ал.1 от ЗЗЛД, чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/ задължения.

Втората предпоставка за ангажиране на отговорността на НАП е наличие на претърпяна вреда от страна на ищцата от това незаконосъобразно бездействие. Обратно на твърденията на ищцата, направени в съдебно заседание на 17.02.2021 г. чрез процесуалния ѝ представител, вредите не считат за доказани. Според съда изтичането на лични данни в публичното пространство е нормално да предизвика емоционален дискомфорт у всеки човек. Възприето е в съдебната практика обаче, че настъпилите неимуществени вреди следва да не са хипотетични и евентуални, а реални. А именно: доколко фактът на неправомерен достъп до базата съхранявани от НАП лични данни и публичното им оповестяване се е отразил върху живота на ищцата – дали и как това е довело до влошаване на самочувствието ѝ, самооценката, работата, отношенията ѝ в семейството, с близките и приятелите, здравословното ѝ състояние и пр. В тежест на ищцовата страна е да докаже тяхното настъпване и в какво конкретно се изразяват. От доказателствата по делото не се установи реално настъпване на конкретни

неимуществени вреди. Доказателствата по делото сочат на пасивно поведение от нейна страна – въпреки че се е притеснявала, няма доказателства да е предприел действия за предотвратяване на евентуална злоупотреба с личните ѝ данни.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема за недоказана претърпяната от ищцата вреда, изразяваща се в стрес, притеснение, заплахата, от незаконосъобразното бездействие от ответника, като не споделя наведените от ищцовата страна твърдения, обосновани със съдебна практика на ВКС. Казуистично, случите в сочената практика са несъвместими с хипотетичните страдания за изтекли лични данни, които са описани в исковата молба, от което досега за ищцата не се твърди да са настъпили някакви реални вреди.

Доколкото в настоящото производство по реда на чл.204, ал.4 АПК не бяха установени конкретни настъпили вреди за ищцата, причинна връзка е безпредметно да бъде обсъждана и следва да се приеме, че също не е налице.

Настоящото производство е исково и в тежест на ищеца е да докаже наличието на предпоставките за основателност на иска си. След като не е осъществил главно и пълно доказване на която и де е от кумулативно изискуемите предпоставки, то последица от това е отхвърляне на предявения от него иск. Липсата на който и да е от елементите от фактическия състав, в случая на доказана вреда и на причинна връзка между незаконосъобразните бездействия и настъпилия вредоносен резултат е достатъчно основание искът да бъде отхвърлен.

Изложените съображения мотивират съда да отхвърли предявения против НАП осъдителен иск.

Неоснователността на главния иск води до неоснователност и на акцесорния такъв за присъждане на лихви.

Предвид изхода на спора и на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ, вр. чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл.144 АПК, вр. чл.37 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ, на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Водим от гореизложеното Административен съд София-град, II отделение, 52-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от Д. Т. Х. от [населено място] против Национална агенция за приходите за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди за периода от 15.07.2019 г. до 16.09.2019 г. в размер на 1000.00 лева вследствие на незаконосъобразно бездействие от страна на Национална агенция за приходите, изразяващо се в неизпълнение в достатъчна степен на задължения по чл.59, ал.1 ЗЗЛД и по чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защитата на лични данни ЕС 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г. /GDPR/ да гарантира достатъчно ниво на сигурност на обработваните от него лични данни на

ищцата, довело до неразрешено им разкриване, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 15.07.2019 г. до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА Д. Т. Х. от [населено място] да заплати на Национална агенция за приходите съдебни разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: